

Petre G. Liciu, una din cele mai proeminente figuri ale primei noastre scene de la începutul secolului al XX-lea, s-a născut la Focsani, la 19 martie 1871, ca fiu al lui Gheorghe Liciu, consilier la Înalta Curte de Casație, și al Elisabetei, născută Hociung.

Studiile și le-a făcut, pe rând, în orașul natal, apoi la Liceul Național din Iași, urmînd cursurile Universității din Iași și București.

La 13 ani își făcuse o scenă în curtea părintească de la Iași și-și compuse o trupă cu care juca mici comedii. Mulți din colegii săi de atunci au devenit mai târziu actori: State Dragomir, Vlad Cuzinschi, Penel, P. I. Sturdza și M. N. Belador. Paralel cu studiile la Universitatea din

Iași s-a înscris la Conservator în clasa lui Mihail Galino, dar din pricina unui conflict familial își pierde anul.

În 1890 vine la București, urmează cursurile Conservatorului, pe care le termină în 1893, avînd ca profesor pe Ștefan Vellescu, timp în care a jucat la Teatrul Național ca elev onorific, iar din 1892, pe baza unui angajament cu contract. În 1893 pleacă la Paris cu o bursă din partea statului, de unde se reîntoarce în 1896 și debutează cu piesa lui Jules Lemaitre: *Iertarea*, alături de Aristizza Romanescu și Constanța Gănescu-Demetriade.

De la începutul carierei sale artistice, Petre Liciu se afirmă ca o mare personalitate, contribuind cu talentul și cultura sa la dezvoltarea teatrului românesc. Comic și artist de compoziție de înaltă valoare, Petre Liciu a creat roluri devenite clasice în interpretarea sa: Isidor Lechat din *Banii*, Don Cesar din *Ruy Blas*, Shylock din *Neguțatorul din Veneția*, Hlestakov din *Revizorul* lui Gogol, Ștefăniță Vodă din *Uiforul* lui Delavrancea și alte nenumărate roluri dintr-un repertoriu foarte vast.

În decembrie 1906, C. I. Nottara și Petre Liciu părăsesc vremelnice Teatrul Național, alcătuiindu-și o trupă independentă. La sfîrșitul anului 1907, Petre Liciu se reîntoarce la Teatrul Național, pe care nu-l mai părăsește pînă la sfîrșitul vieții. Moare la 1 aprilie 1912 în vîrstă de 41 de ani.

Prin „*Legea din 6 aprilie 1877 pentru organizarea și administrarea Teatrelor din România*” s-au pus capăt concesiunilor Teatrului Național din București.

Pînă la acea dată, Teatrul Național avea un „director general” sau „comisar general” și „un comitet teatral”, format din trei, mai târziu cinci membri, și două trupe, una românească și alta străină (de vodeviluri, operetă sau operă).

Prin proiectul lui Petre Grădișteanu, alcătuit la sugeriile lui Ion Ghica și ale actorului Costache Dimitriade, s-a promulgat „*Legea din 6 aprilie 1877 pentru organizarea și administrarea Teatrelor din România*”, dîndu-se, după modelul Comediei Franceze, o nouă organizare Teatrului Național din București. Acest proiect de lege a fost votat la 4 martie 1877, în Adunarea deputaților, sub președinția lui C. A. Rosetti, iar la Senat, în 17 martie.

La 30 martie 1877, prin lege și regulament, s-a constituit „Societatea dramatică cu scopul formării unei școli pentru cultura dramatică în toate ramurile ei”. Această „Societate dramatică” cuprindea în sinul ei „societari”, „gagiști” și „elevi”. După noua lege, Teatrul Național era administrat de o direcție alcătuită dintr-un director general și un comitet al teatrelor, compus din șase membri numiți de domnitor după recomandăția Ministerului Instrucțiunii Publice și al Cultelor. Din primul comitet al teatrelor au făcut parte Ion Ghica (care era și director general al teatrelor), George Sion, C. I. Stăncescu, Petre Gră-

-dișteanu, Ed. Wachman și Al. Băicoianu. Prima ședință a comitetului a avut loc la 23 iunie (4 august) 1877, pentru a se alege, după indicațiile regulamentului, primii opt societari: Eufrosina Popescu, Matei Millo, C. Dimitriade, Maria Flechtenmacher, Maria Vassilescu, Ana Popescu, Ioan Christescu și Șt. Iulian. Alți societari aleși în aceeași perioadă au fost: Ana Dăescu, Ioan Panu, P. Velleșcu, Irina Poenaru, M. I. Mateescu, Aristizza Romanescu, Teodora Pătrașcu și Aneta Florescu. Gagiști au fost admiși: N. Petreanu, V. Freiwald, N. Hagiescu, Amelia Welner-Nottara, N. Dimitriu-Campianu și P. Ionescu. Printre elevii „Societății dramatice” figurau: N. Gărdescu, C. I. Nottara, G. Dimitrescu, I. Vassilescu, Al. G. Nottara (un văr al lui C. I. Nottara, care a jucat cu numele de Vernescu), C. T. Sergescu și surorile Clotilda, Adela și Eugenia Ademollo.

În 1892, sub ministeriatul lui V. A. Urechia, prima lege a teatrelor din 1877 a suferit unele schimbări în legătură cu pensionarea actorilor, iar mai târziu, legea a mai suferit și alte modificări pînă la desființarea acestei Societăți dramatice (1929).

